Jacobus <de Voragine>: [Legenda aurea] Legenda sanctorum seu Historia longobardica
[Köln: Ludwig von Renchen], [ca. 1486]

est ex eo q dñs discipulis suis in die cene
dixit. Nõ bibā ammõ de h̄ genimine vitis
donec bibā illud nouū in r̄gno patris mei.
Illa vero trāsfiguratio dñi ⁊ qd̄ dixit vinū
nouū repñtat gl'iosam innouationē quam
xp̄s habuit post resurrectionē. Et id̄ in hac
die trāsfiguratōis q̄ resurrectionē repñtat
vinum nouū inquirit᷑: nõ q in hac die vt
quidā aiunt trāsfiguratio facta sit s3 ab apo
stolis hac die maifestata. Transfiguratio
eñi facta fuisse d̄r circa principiū veris. di-
scipuli aūt ppter exhibitionē eis factā ipa3
tādiu celauerūt ⁊ in hac die manifestauerūt
Ita legit᷑ in libro qui d̄r mitrale.

Prologus de nomine.

Donatus d̄r quasi a deo natus ⁊ hoc
propt᷑ regenerationē ⁊ grē infusionē
et gl'ificationē: q2 est triplex generatio spū
alis a deo. s. natiuitatis. religiositatis ⁊ cor
poris mortalitatis. Nam cū sci moriuntur
tūc nasci dicunt᷑. vñ obitus scōꝝ nõ mors
sed natale vocat᷑. Puer eñi appetit nasci vt
recipiat ampliorē locū ad manēdum. vbe-
riorem cibū ad vescēdum. liberiorē aerē ad
respirādum ⁊ lucē ad videndum. Et q2 sci
cū de vtero matris ecc̄ie p morte exeūt illa
quatuor fm modū suum recipiunt: deo na
sci dicuntur. Ideo nasci dicuntur. Vel do
natus quasi dono datus

De sancto Donato

Donatus cū Iu
liano impatore eruditus ⁊ nutrit᷑
est ita q p̄dictus Iulian⁹ fuit tūc ī subdya
conem ordiatus: s3 cū in impiū sublimat⁹
fuisset pr̄em ⁊ mr̄em sci donati occidit. do-
natus vero in arentinā ciuitatē aufugit ⁊ a-
pud hilariū monachū manēs multa ibidē
miracula fecit. Nā p̄fectus ciuitatis huīs filiū
demoniacū cum eū ad btūm donatū addu
xisset clamare cepit imundus spūs ac dice
re. In noīe dñi ihū xp̄i noli mihi molest⁹
esse: vt de domo mea egrediar. O donate
quare me coartes exire cū tormētis? Sed
orāte donato ꝓtinus liberat᷑. Vir qdam

Eustasius noīe exactor fisci in tuscia pecu-
niam publicā in custodia vxoꝝ noīe eufro
sine dereliqt. Sed cū ꝓuintia ab hostibus
vrgeret᷑ pecuniā abscōdit ⁊ dolore p̄ueītus
vitā finiuit. Vir aūt eius rediēs cū pecuni-
am nõ posset iuenire ⁊ iā cum filijs suis ad
supplicium tradi deberet: ad scm̄ donatum
ↄfugit. Donatus āt ad sepulcꝝ vxoris cu3
eo pgens. orōne facta clara voce dixit. Eu
frosina p spm̄ scm̄ te adiuro vt dicas nobis
vbi tāle3 pecuniā posuisti. ⁊ facta est vox de
sepulcro. d. In igressu domus mee ibi eā
suffodi. Et euntes ibi eā vt dixerat inuene
runt. Post aliqt autē dies. Satir⁹ ep̄s
in dño obdormiuit ⁊ oīs clerus donatum
in ep̄m elegit. Cu3 aūt vt refert greg. qua
dam die missa celebrata pp̄ls ↄmunicaret
et dyaconus cōicatis xp̄i sanguinē ꝓpina
ret. subito paganoꝝ impulsu dyacon⁹ cec-
dit ⁊ calicē scm̄ fregit. De q̄ cum ipē ⁊ oīs
pp̄ls plurimū mestus esset. Donatus frag
menta calicis colligēs orōne fcā ipm̄ i for-
mam pristinā restaurauit vna aūt pticula a
dyabolo abscōsa fuit q̄ in calice p̄dcō defe-
citq̄ tñ est ad testimoniū h⁹ miraculi reser
uata. Pagani autē hoc viso miraculo ad fi
dem ↄuersi sunt ⁊. lxxx. baptisma susceperūt
Fons quidā a deo erat infectus vt quicū3
de illo biberet ꝓtinus moreret᷑. Dum g̃ sā
ctus Doātus sup azinū suū illic iret. vt o-
ratione facta aquā sanaret draco terribilis
inde erupit ⁊ pedes asini cauda inuoluens
ↄ̄ donatū ꝓtinus se erexit. Quē donatus
flagello quodā pcutiēs vel fm q alibi legi
tur in os eius expuēs ↄtinuo īterfecit. O
rauit q3 ad dñm ⁊ omne venenū a fonte fuga
uit. Aliū etiā fonte3 dum ipē cum socijs
suis valde sitiret: sua oratōne ibidē produ
xit. Cum enim filia Theodosij impera-
toris a demone vexaret᷑ ⁊ ad sanctū donatū
adducta fuisset. dixit donatus. Exi immū
de spiritus ⁊ noli in plasmate dei habitet
re. Cui demon. Da mihi transitum quo
exeam aut quo vadam. Cui donatus. Vñ
huc venisti? Cui demon. de heremo. Et do

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-146/0286
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG